

Захарина. (Жегнато) Какво?

Лена. Че е честенъ; че нѣма да се похвали.

Захарина. Кой би се похвалилъ?

Лена. Ти не познавашъ мжжетъ... Тѣ сж тѣй суетни... Нищо п-приятно за единъ мжжъ, да се похвали на другари, че е ималъ нѣкоя си... Особено ако жената заслужва.

Мълчание.

Захарина. Ти ми казваше, че Мони е свинксъ... и че...

Лена. (Сепнато) Не, не... разбирамъ те. Отъ любовъ къмъ тебе... Но инѣкъ... но инѣкъ. Дяволъ да го вземе... Рина, азъ бихъ се радвала, ако мжжъ ми се харесваше на друг жени... Какъ ми се иска понѣкога да го ревнувамъ!... А немога... Азъ искамъ да го обикалятъ женитѣ, да ми завиждатъ; ако би могло, нека той се влюби въ нѣкоя.

Захарина. И ако той наистина се влюби?

Лена. Нека... (Обладана отъ неизпитвано чувство, протѣга ръце въ унесъ) Азъ намирамъ, че е чародейно... Когато мжжъ ти охажванъ... Да, Рина, интересни сж такива мжже.

Мълчание.

Чуватъ се стѣпки.

Захарина. Той е!.. Най-сетне... въ двѣ часа.

Лена. Не сж неговитѣ стѣпки.